

KDYŽ KŮŇ BĚŽÍ, NEMÁ ČAS PŘEMÝŠLET

Rozhovor s ředitelkou přehlídky Marií Banákovou

Ředitelkou přehlídky jste druhým rokem. Užíváte si to?
Nevím, jestli se dá říct, že si to užívám. Pravda je, že člověk má spoustu starostí předem. Teď už to tak nějak běží. Doladují se už jen drobnosti, které se objeví, a pak musíme improvizovat. Mně to možná dojde, až to skončí. Když kůň běží, nemá čas přemýšlet, jestli si to užívá.

Co vám tedy došlo po loňském ročníku?

Je to velká zodpovědnost. Jde o to, že faktury, finance, vyúčtování, všechno jsem dělala poprvé. Nevíte, jestli to děláte dobře. Cílem je, aby se sem lidi vraceli a cítili se tady dobře.

Jaká jsou největší úskalí přehlídky?

Asi největší úskalí je navázat kontakty s firmami, které by se chtěly sponzorsky přehlídky účastnit. Narazíte na to, že firmy spíše podporují sportovce, ne kulturu.

A spolupráce s Ministerstvem kultury, krajem a městem Volyně funguje?

To bych raději vynechala. Pravdou je, že do dnešního dne nemáme peníze ani z Ministerstva kultury, ani od města. Teprve včera došly peníze z kraje.

To je poprvé, co je to takto na hraně?

Na začátku přehlídky ve Volyni to už jednou na hraně bylo. A letos se to opakuje.

Čím si to vysvětlujete?

Je to o lidech. O vůli, o tom chtít – nechtít. Já říkám, všechno jde, když se chce.

A jak je tedy možné, že tady spolu teď můžeme sedět?

Domluvíme se na posunutí splatnosti faktur. Pravdou je, že v některých předešlých ročnících musel spolek doplácet. Byla bych ráda, aby přehlídka byla soběstačná. Jsem vděčná lidem, ať už jsou z Vodvasy nebo DS Piki, že přijdou a jsou tady od rána do večera po celou dobu přehlídky. A nikdo je neplatí. Bez nich by to prostě nešlo. Celkově musím poch-

válit přístup všech lidí, kteří se na přehlídce podílí. Nejen soubory, ale i lidi z restaurace Na Nové, Volyňskou kulturu, Vlastu Jirsu, pana Tichého.

Spolupracují DS Piki a Vodvas jen v rámci přehlídky, nebo i během roku?

I během roku. Například já a ještě jedna kolegyně z DS Piki hrajeme u nich v představení francouzských autorů Jeana Delliho a Géralda Sibleyry. Ať žijou Hoštice. Ale fungujeme pohromadě. Podstatný je cíl, takže to do sebe musí zaklapnout.

Jak hodnotíte spolupráci s NIPOSem?

Výborně. Myslím, že loni si se mnou Simona Bezoušková užila svoje. Jak jsem do toho loni spadla, tak jsem spouště věcem nerozuměla. A já jsem takový člověk, který potřebuje mít ve všem jasno. Když něco nechápu a nevidím v tom souvislosti, tak se pořád ptám a pídím, dokud mi to neza-klapne dohromady. Trošku jsem v tom bruslila.

Letos jste si tedy jistější?

Ano. Jsem klidnější, i když nemáme ani korunu. Ty postupy jsou strašně zdoluhavé. Já také pracuju ve státní správě, tak to znám.

VYPADÁ TO JAKO SRANDA, ALE NENÍ

Rozhovor s autorem, režisérem a Dottorem Václavem Klapkou

Po "Jak se vám líbí Jak se vám líbí?" jste tentokrát sáhli po commedii dell'arte.

Baví vás renezanční komedie?

Ano. Tahle speciálně kvůli hravosti. Já si rád hraju i moji herci si rádi hrají. V tomhle mají svobodu. Ta svoboda se nám na tom asi líbí nejvíc.

Inscenaci jste sestavil z už hotových dostupných scének?

Ne. Scény jsem napsal po večerech v hospodě. A fůra věcí vznikala na jevišti při zkoušení.

Nakolik tedy vidíme práci od autora, režiséra a nakolik od samotných herců?

Dnes už to nedokážu říct, ale dejme tomu na třetiny.

Když jste komedii psal, věděl jste už koho jak obsadíte? Měl jste před očima typy, které máte v souboru?

Určitě. Lidi byli předpřipraveni hrou Jak se vám líbí Jak se vám líbí?, která má podobné principy. Takže jsem věděl, že na to herecky mají. Protože to není jednoduché. Vypadá to, že je to sranda, ale není. Dva měsíce jsme dřeli, než jsme z toho dostali formu, než jsme zjistili, co to commedia dell'arte vlastně je.

Samostudium bylo? Zjišťovali si

herci i teorii o tomto žánru?

To byste se měl zeptat jich, ale myslím, že ano. Určitě třeba na Youtube hledali záznamy. Ale důvod, proč se naše hra jmenuje Commedia ála carte, je to, že to není čistá commedia dell'arte. Něco si z toho bereme, něco dalšího k tomu přidáváme.

Včera jste diváckou energii a odezvu asi cítili, ale tohle je ošidný žánr, kde se můžete s divákem minout...

Je slyšet, jak klepu na dřevo? Naštěstí zatím máme podobnou zkušenost jako ve Volyni. Tenhle typ divadla je divácky vděčný.

Commedia ála carte měla premiéru loni na podzim. Pracujete na něčem dalším?

Já ne, ale teď chystá inscenaci František Zborník.

Co si vybral?

Dramatizaci norského románu Trygve Gulbrandsena Věčně zpívají lesy. Bude to vážnější. My to střídáme, jednou bejkárna, podruhé něco vážnějšího.

A v čem se cítíte líp nebo jste silnější. Ve velkých vážných inscenacích, nebo spíš v hravých hříčkách?

Netroufnu si říct. Ale jsme na tom velmi dobře z hlediska hereckého,

máme tak dobré herce, že můžeme dělat oboje. Dělali jsme Čechova a bylo to hodnoceno velmi dobře. Kdyby tam nebyl herecký materiál, tak nás to bude házet do nějakých konverzaček, jednoduchých pohádek. To, že jsou lidi tak dobří, nám dává možnosti dělat cokoliv.

Kde se v České Lípě shání dobří herci?

Funguje u nás studentské Divadlo mladých. Mladí pak odejdou na vysoké školy, ale část se jich vrátí a už divadlo přece jen nějak v sobě mají. A někteří z nich pak infiltrují náš soubor.

Na nedostatek mladých talentů si tedy nemůžete stěžovat?

To ne. Vždycky seženeme šikovné lidi do her. Třeba Debilino je úplně nový člověk.

Aha, nedostal ještě text. U vás se začíná němou rolí?

Hráli jsme a někdo říkal, hele, mám kamaráda. Tak se předved', řekl jsem mu, budeš němej. A to je těžký úkol. Nerozbil si hubu, takže je teď s námi. Ano, máme lidi, se kterými se dá dělat a na kterých se dá stavět.

Martin Rumler

KONEC UHO

Divadelní klub Jirásek z České Lípy se pro inspiraci ke své nové inscenaci vydal do Itálie – kolébky Commedie dell arte. Během studijního pobytu nasál vůni a chutě tamních tradičních pokrmů, které obohatil o vlastní dovednosti a využil letitých zkušeností nabytých pobytem u své domácí plotny. Podotýkám, s pocitem plného pantalonovského teřichu, že jejich kulinářský zájezd se vyplatil. Jak jim, tak nám. Vychutnávali jsme si, jak důsledně používali jako základ typy, ze kterých se s jistotou vařilo, a dokázali si najít cestu, jak je okořenit bylinkami z domácí zahrádky. Asi nejrafinovaněji se svou špetkou kořenové zeleniny zacházel Pavel Landovský v roli Kapitána – ovšem s přesně odvažovanou sekundací rozkošně urputného Jiřího Kratochvíla jako Debilina. V podobné harmonii se po jevišti pohybují všechny dvojice, z jejichž výstupů je většinou inscenace vystavěna. Mezi jednotlivými chody si můžeme prozradit, že celková souhra a propojenost souboru je nejsilnější stránkou celého menu.

Jako odkaz na jistou artistnost původních receptů, využitých v tomto současném hodokvasu, jsou neustále servírované Klapkovy Koule. Jejich elasticita velmi vhodně posiluje dojem z celé pestré nabídky a vyvolává vzpomínku na to, čím se kdysi podobné plebejské hostiny prokládaly a jak personál byl schopen strávníky pobavit mezi výměnou servírovačích nádobí. I díky nim má člověk v jistém okamžiku pocit, jako by se vám kulinářské výtvořiny vznášely přímo nad vaší hlavou.

On i ubrus, na kterém se to celé příjemně posouvá od aperitivu až k otření si příjemně omaštěné brady, je zvolen zcela adekvátně k takové příležitosti. Motiv benátského karnevalu stimuluje chuťové pohárky tím správným směrem a svou variabilitou posiluje celkový požitek. Jen je možná škoda, že jeho možnosti jsou nám v plné parádě předvedeny až někdy po polévce. Zato uniformou personálu si užíváme po celou dobu a navíc jsou schopny nám vyprávět o použitých surovinách.

U kávičky bych ještě rád zdůraznil, jak je důležitá role Chefa, který rozhodne, z jakých konkrétních chodů celý jídelní lístek bude složen. Komu svěří přípravu masa, vedle jakého knedlíku nechá položit jakou roštěnku a při jaké teplotě se bude servírovat, čím se bude zapíjet. Jsem rád, že právě tato cateringová firma, která nepracuje bez „lebku“, byla do Volyně objednána.

René Vápeník

Velmi dobře jsem se naladila, krásná komedie.

Jana, Volyně

Ve chvíli, kdy se udrží ve stylizaci a nesklouznou do pitvoření, tak to funguje a má to několik výborně divadelně pojatých nápadů a míst. Ale když se jenom pitvoří, tak mě to nudí.

Jan, Karlovy Vary

Mě divadlo nebaví, je to nuda. Ale tohle bylo vtipné a místo školy.

Jirka, Volyně

Moc se mi to líbilo. Českou Lípu znám, proto jsem přijela dříve. Je to v jejich silném stylu. Čekala jsem, že to bude pěkné a bylo to pěkné.

Míla, Třebechovice pod Orebem

Byli moc šikovní, moc se nám to líbilo. Skvěle jsem se pobavila. A taky se nám to hezky hodí do výuky pro studenty.

Ivana, Volyně

Výborné představení. Mají hodně energie. Výborné, výborné.

David, Ostrava

Velká legrace, líbilo.

Jiří, Praha

Hodně jsme se nasmáli. Moc pěkné narážky na holky a na sex. To mě bavilo. Já radši filmy, ale tohle nebyla nuda.

Petr, Strakonice

Bylo to něco, jako Sluha dvou pánů, které jsem viděla v televizi. Jo, bavilo mě to, bylo to vtipné a byly tam hezké herecké výkony.

Šárka, Volyně

DS J.K.Tyl Lomnice nad Popelkou / režie: Petr Sádek

M. Glaser, O. Šubrťová: Muž 7 sester

KLUCI SE POCHLUBÍ, ŽENSKÉ SPÍŠ NE

Rozhovor s režisérem a představitelem Škvora Petrem Sládkem

Jsi režisér, herec a organizátor krajské přehlídky v Lomnici nad Popelkou. Zapomněla jsem na něco?

Myslím, že to takhle bohatě stačí.

A která z rolí ti je nejbližší?

Nejradši hraju. Režuruju, protože nemáme dostatek režisérů. Tak nějak to na mě zbylo. A když už jsem tuhle inscenaci začal režírovat, tak jsme neměli dostatek herců. Tak na mě zbyla i tahle role. A s přehlídkou jsem začal jako pomocníček našeho dlouholetého člena Ládi Nováka. Teď už si to dělíme. Postupně mi předává zkušenosti.

Jakto, že na tebe zbyla hlavní role?

Já jsem to na druhou stranu i trošku chtěl. Dostali jsme se do situace, že jsme vůbec nevěděli, co budeme hrát. Kromě přehlídky organizujeme ještě veliký letní festival Lomnické kulturní léto, který zahájíme představením. A byla otázka, co budeme hrát. Tuhle hru jsem hrál ještě na pedáku v rámci jednoho předmětu. A mně se tenkrát hrozně líbila. Na škole se ale vůbec nepovedla. Byla odfláknutá, scéna byla strašná. Vybrali jsme si ji přes velké protesty. Náš spolek totiž uvádí

většinou klasické tituly a tady je téma, které jsme nikdy nedělali. Musím říct, že jsem musel předsedkyni spolku, hrála maminku, dlouho přemlouvat, abychom to vůbec mohli hrát. Nechtěla to pustit ven, zvlášť na zahájení festivalu. Takže my jsme tady takovým zázrakem. Nepočítali jsme s tím, že se to bude líbit a už vůbec jsme nečekali, že se dostaneme do Volyně.

Protesty byly hlavně kvůli tématu?

Ano, šlo o téma. A vůbec o erotiku. Hra ze současnosti, ve které se má kluk během týdne vyspat se sedmi holkami, a teď bychom to měli hrát na tom vážném festivalu, který má jméno a kam se sjíždějí lidi, berou si na to dovolenou, jezdí chalupáři z Prahy?

A jaké argumenty jsi tedy použil, abys paní předsedkyni přesvědčil?

Řekl jsem: Laděno, ty mě znáš. Slibuju ti, že to bude decentní, vtipné, nebude to vulgární, sprosté, perverzní. Téma, ač je vážné, drsné, uděláme oddechovou formou a bude to příjemné.

S obsazením holek problém nebyl?

V souboru máme spoustu mladých

holek. I mladých kluků. Vlastně všichni tři kluci, které jste viděli, tak hráli v podstatě poprvé takhle velké role. A holky... My máme takové ikony, takže to bylo úplně jasné. To se obsazovalo samo. Hlavně se tím usnadnilo zkoušení. Všichni si to užívali. Tohle je moje čtvrtá režie. Věděl jsem, že kdybych dělal něco blbě jako postava, tak mi naše zkušené herečky řeknou a pomůžou. Díky tomu se dalo skloubit herectví s režii.

A byly mezi vámi během zkoušení třeba nějaké střety? Mužský versus ženský svět?

To ne. Parta byla úplně výborná. V textu jsou samozřejmě situace, které jsou tady podané vtipně, což byl náš cíl, ale jinak jsou drsné. Ale asi to téma je bližší klukům. Přece jen provází celým dějem. Jsou aktéři a ženské jsou jejich figurky. Říkali jsme si, třeba na silvestrovské představení, že by bylo zajímavé hrát Ženu 7 bratrů. Ale ty vlastnosti jsou přece jen bližší klukům. My se pochlubíme. Ženská asi ne. To, že zvládla za týden sedm bratrů.

Helena Plicková

HUMOR?

Divadlo není jen o nutnosti „nastavovat světu zrcadlo“ a o intelektuálních stimulech, ale je i o zábavě. A udělat dobrou zábavu není práce o nic jednodušší, než když člověk prostřednictvím divadla zpracovává témata vážná a hlubokomyslná. Jenže vnímání humoru je velmi subjektivní a co je legrace pro jednoho, nemusí být pro druhého.

Bohužel představení Muž 7 sester DS J.K.Tyl z Lomnice nad Popelkou ve Volyni mnoho nepobavilo. I když lze spekulovat o tom, že se z nějakého důvodu pouze nevyvedla tato repríza, což zažil snad každý soubor, přesto nelze oddiskutovat, že za nedostatky představení dozajista nestojí jen to, že to „dnes prostě nevyšlo“, ale že za ně můžeme poděkovat i autorům textu a podepsala se na nich i bezradnost dramaturgicko-režijní složky.

Hra stojí na jednoduché zápletce. Parta mladíků se zálibou v kanadských žertících se rozhodne, že se jejich příštím terčem se stane sedm sester dirigovaných dominantní matkou. Smysl „žertu“ spočívá s tom, že jeden z mladíků sedm dcer postupně jednu po druhé svede – přičemž jeho kamarádi mu v té věci jsou nápomocní. Byť se plán podaří realizovat, výsledek partu mladíků nakonec rozhádá, což se otočí tragicky proti jednomu z nich.

Text není žádné veledílo (jde spíš o rozvedenou anekdotu rozehranou do několika scének, s hořkou tečkou na závěr), ale pobavit by mohl - za splnění několika základních předpokladů.

V první řadě divák nesmí mít problém s misogynností celé zápletky, čili s tím, že ženy zde jsou jen za přihlouplé chudinky a humor páchaný na účet ženského pokolení je tak trochu zlý. Dále musí divák rozumět jednání mužských postav natolik, aby byl schopen se s nimi identifikovat a „držet s nimi partu“ a díky tomu pak i mít nějaký prožitek z toho, když celý ten špás skončí tragicky. Ale hlavně - a to především!!! - musí diváka bavit stylizace ženských postav a samotné provedení scén svádění.

Bohužel ani jeden z těchto předpokladů ve Volyni nebyl naplněn.

Jednání čtveřice mužských protagonistů bylo natolik obecné, že motivace šlo odvozovat pouze z textu. Nešťastná byla stylizace ženských postav. Kostýmy dvou ze sester evokovaly spíše důchodkyně, a Škvorův úmysl tedy vzbuzoval spíše lítost nebo i znechucení. Snad by pomohla větší nadsázka v herectví a divadelnost v realizaci situací, aby se zdrojem zábavy mohla stát alespoň bizarnost a dekadence, ale dočkali jsme se pouze „televizního pseudorealismu“ a nenápaditého nahodilého scénování.

Humor se tak bohužel tentokrát nekonal a vtipy typu „moč“ a „prdy“ všemu nasadily korunu. I když to samozřejmě někoho pobavit může, je poněkud nepravděpodobné, že takového „někoho“ lze potkat zrovna na národní divadelní přehlídce.

Souboru lze na závěr popřát pro příště lepší volbu, co se textu týče, a doporučit, aby se pokusil si ohledně divadla rozšířit obzor a prohloubit své dovednosti např. prostřednictvím seminářů probíhajících při různých divadelních přehlídkách.

Kateřina Baranowska

Hru jsem neznal. Čekal jsem do poslední chvíle, jak to dopadne. To bylo celkem překvapivé.

Milan, Ostrava

Nebyl to můj šálek kávy. Zajímalo by mě, jestli by to bylo jiné v odlišném podání. Už i ta hra mi přijde divná. Mám raději jiný humor. Tohle nemusím, no.

Tomáš, Rožmitál

Já jsem tady s nimi. Už to vidím po desáté a furt se mi to líbí.

Pavel, Lomnice

Dojmy? Smíšené. Takové tituly moc nemám rád. Přistupoval jsem k tomu s obezřetností a obavy byly naplněny. Moc se mi to nelíbilo.

Ivo, Praha

Představení asi nebylo až tak špatné. Ale bylo strašně utahané. Některé scény byly zdlouhavé. Představení moc dobře známe, tak bylo zajímavé vidět ho z druhé strany a porovnávat.

Eva, Strakonice

Smíšený. Smíšený. Smíšený dojem.

Květa, Klášterec

Ne. Těším se na další představení.

Jirka, Rakovník.

To je podvod na diváka. Slibovali divadlo a žádný divadlo to nebylo.

Martin, Jihlava

Alfred Jarry: Vono to pude aneb Král Ubu

MUSELI JSME SI ZVYKNOUT, ŽE JSME HNUSNÍ A NECHUTNÍ

Rozhovor s Matkou Ubu Miluší Doležalovou

Premiéru Krále Ubu jste měli loni v květnu...

V brožuře je nějaká chyba. Nevím, jak k ní došlo, ale premiéru jsme měli v listopadu 2016.

Aha, omlouvám se. Nicméně napadlo vás, jak aktuální se Král Ubu stane letos na jaře a v dnešních dnech?

Vůbec, nebylo to plánované, protože my jsme tu hru zkoušeli dva roky. Opravovali nám kulturák a neměli jsme kde zkoušet. Do toho jsme měli nějaké personální výměny. A za ty dva roky se to ve společnosti tak vymlelo, že je Ubu aktuální víc, než před těmi dvěma roky. Už režisér Petr Hofman přišel se slovy, hele, tohle je nadčasové a věřím tomu, že u nás to bude pořád aktuální. Ale teď se to hodně trefilo.

Použili jste překlad Prokopa Voskovce z konce 50. let 20. století. Ale nespokojili jste se s ním, že?

Ano, Voskovcův překlad sloužil jako základ, ale Petr Hofman ho dost upravil.

Co jste na Krále Ubu říkali v souboru, když text režisér přinesl? Máte vůbec v souboru zkušenosti s tímto typem dramatu?

Vůbec, vůbec. Jsme soubor, který hrál Feydeaua, konverzační komedie, comedii dell' arte, Treperendy a podobné věci. A do toho tohle. Petr nám to dávkoval po kouscích, vždy přinesl jeden obraz a ten jsme nazkoušeli. Vůbec jsme nevěděli, jak je to dál a jak upravil text.

Počkejte, to jste se ani nepodívali do původního textu?

Samozřejmě, že jsme pokoutně podívali na záznam. A chytali se u toho za hlavu. Ve finále bylo dobře, že jsme to zkoušeli ty dva roky, protože jsme si na tu hru museli zvyknout. Museli jsme si zvyknout, že jsme hnusní, že je to nechutné. Museli jsme si zvyknout na to, že nám to rozhodně slušet nebude.

Měli jste obavy z reakcí vašich diváků?

Předpokládali jsme, že bude obecenstvo zhruba půl na půl. Nakonec je rozděleno na tři nestejně velké části. Jsou lidi, kterým se to líbí en bloc, vidí v tom komedii, vidí v tom politiku. Baví je to. Pak je druhá skupina lidí, kterým se to vůbec nelíbí, jsou znechucení. To je ale výrazně menší část. A pak je celkem výrazná skupina, která nám říká, vy to skvěle hrajete, ale ta hra je hnusná. Což je ve finále taky dobře.

A co soubor? Museli jste herce přemlouvat?

Vůbec ne. Hrají v tom ti, kteří se rozhodli do toho jít a pak nikdo necouvnuv. Máme 25 členů, nehrají v tom zdaleka všichni. My, co v tom jsme, to hrajeme čím dál radši. Měli jsme před premiérou trému. Ale ne trému hereckou, protože jsme to měli za tu dobu dobře nazkoušené, ale měli jsme trému z diváků, z toho, jak to vezmou. Něco, co jsme nikdy nedělali a ani diváci na to nejsou zvyklí. A co si budeme povídat, Král Ubu není úplně pro každého.

Režisér s vámi ve Volyni není, můžete nám ho trochu představit?

Petr Hofman je Třebechovák, vystudovaný herec, který hrál v Opavě, Olomouci, Ostravě. Vrátil se do Třebechovic a začal s námi zkoušet. Už jsme udělali společně pár her. Pracujeme s ním velmi rádi, protože ví, co chce. Řekne nám přesně, jak má situace vypadat, odkud přijít a proč. Postaví pořádně celou hru, ale zároveň dá hercům prostor. Není to typ režiséra, který řekne, tak to nějak udělej a uvidíme. I herce obsazuje podle své jasné představy.

Martin Rumler

KRÁL UHAJZLU

Inscenace, se kterou letos do Volyně přijeli Třebechovičtí, je inspirována hrou Alfreda Jarryho z roku 1885, která prý byla studentskou recesí. Je pozoruhodné, jak záznam mladého pohledu na svět z té doby může vést k tak současné obžalobě pořádků, ve kterých žijeme dnes my. Za 132 let jsme se nedokázali zbavit dojmu, že sebestřednost, absolutní hulvátství a snad až programová nevzdělanost je předpokladem dovolávání se práva na řízení životů kolem nás. Právě ze zděšení a znechucení z této skutečnosti vyrůstá inscenace „Vono to pude aneb Král Ubu“. A inscenace je to inteligentní, rasantní, pracující s cíleně vybranými divadelními prostředky. Lidská malost, špinavost (ve všech významech), upatlanost a disharmonie je základním stavebním kamenem nejen kariéry UBUfamily ale i vlastní inscenace. Tyto stavební kameny se prolínají všemi složkami inscenace - hudbou, svazáckou poezií i názvoslovím a předtoaletním jazykem vytvořeným autorem předlohy.

Herectví je hrubozrně přímočaré, vystavěné na schopnosti jednotlivých protagonistů odpozorovat a zvětšovat ubohosti úmyslů a jednání mocných naší současnosti. Posvátnost sobeckého cíle je tu absolutní. Samozřejmě, dvojice Otce a Matky (oba Ubu) v podání Petra Hancla a Míly Doležalové, má k zhmotnění těchto témat na jevišti nejvíce prostoru a jejich obsazení režisérem je více než šťastné. Oproti tomu Honimír Martina Černého je veden mnohem rafinovaněji. A to nejen herecky, ale i režijně. Dokáže čekat na svou příležitost, on se učit umí a doroste až v nejnebezpečnějšího tvora tohoto panoptika. Především při jeho závěrečném proslovu nám běhá mráz po zádech. Člověk pak ani nemusí číst tweety hvězd současného zastupitelského nebe. A to vše může být budováno jen díky podhoubí tvořenému vzácně semknutým a vyrovnaným souborem v roli lidského stáda, které se potuluje kolem antických záchodků. A jak už to tak u davu bývá, nejpřesvědčivější jsou jeho kreace v místech, kdy má přesně vykolíkový prostor a každá ovce přesně ví, kde a kdy se může pást.

V Třebechovicích mají nejspíš výjimečné světlo. Díky němu vidí svět jasněji, dokáží najít zásadní věci současného pořádku, vypreparovat vředy a poskládat je vedle sebe. A pak je zaníceně zkoumají, překládají přes sebe, a svou nekompromisní divadelností je kultivují. Doporučuji návštěvu jejich atrakce.

René Vápeník

Ztvárnění pro mě moc zajímavé, protože jsem šla do divadla docela s malinkým strachem. Jsem mile překvapená a myslím, že se s tím poprali báječně. Bavila jsme se a využili prostředků, které jsme nečekala, což jim určitě strašně moc pomohlo.

Dita, Česká Lípa

Zajímavé exkrementální drama. Líbilo se mi to, i když se mi občas chtělo zvracet.

Eliška, Malenice

Neuvěřitelně aktuální. Shodli jsme se, že to nemělo úplně vrcholy, jak herci nastoupili, tak to nahoře drželi celou dobu a neměli už kam stoupat. Ocenění zaslouží Honimír, scéna a kostýmy. Je vidět jasná režisérova vize a pevný řád, který to mělo. Pro mě to patří do nadprůměru letošní Volyně.

Martin, Praha

Jsem z toho mrzutá. Nemůžu říct nelíbilo, dobrou myšlenku měli, ale celé se mi to nezdálo.

Miluška, Volyně

Jo, líbilo se mi to, i když to bylo ujeté. Představitel Honimíra byl dokonalý. Skvělý herec. Celkově moc pěkně zahrané, i když strašně nechutné.

Petr, Volyně

...dokončení ze strany 1

Co děláte?

Pracuji na Krajské hygienické stanici, protiepidemický odbor. Jsem jedním z odborných radů. Tak vím, co se všechno má vyřídit, když dorazí papíry. Ale také vím, že když lidi chtějí pomoci, tak se to vyřeší rychle. Před přehlídkou jsme řešili ostravský soubor, kde se vyskytly spalničky. Na severní Moravě obecně mají problémy, které se řeší i na ministerstvu, protože spalničky postihly i zdravotnický personál a málem neměl kdo léčit.

My ale už můžeme být v klidu, že?

Ano. Soubor už je mimo inkubační dobu. Kdyby to tak nebylo, tak jim nedovolím přijet. Všichni, kdo jsou tady, by byli v ohrožení. S očkováním se začalo v roce 1969, dávala se jen jedna dávka a pak se přidala druhá. Chránily pouze v dětském věku. Spalničky se tady prakticky nevyskytovaly. Bylo to i tím, že byly uzavřené hranice. Teď se nám dětské nemoci všechny vrací. Řešili jsme to hodně.

Stíháte v tom frmolu vidět představení?

Občas. Alespoň část. Třeba včerejší Commedie á la carte se mi líbila. A z loňska Rozmarné léto nebo Dokonalá svatba. Spíš holduji komediím. Je to tím, že člověk vidí drama v životě, takže si jdu raději odpočinout.

Dozvěděla jsem se, že na Burke Cupu budete mít poprvé místní tým.

Dozvěděla jsem se to asi před pěti minutami, než začal náš rozhovor. Tichý tým.

Navíc se prý můžeme těšit na novou disciplínu. Prozradíte něco víc?

Ne. Ale už teď si drbu hlavu, že jsem ji vymyslela. Myslela jsem si, že se z toho uleju. Kdybych věděla, že mě do toho zatáhnou, tak bych alespoň čtrnáct dní před přehlídkou trénovala.

Helena Plicková

A co na to FAGI?

PROGRAM

Sobota 13. května 2017

10.00 (NN) DS Klas / Divadlo Zdrhovadlo Klášterec nad Ohří
režie: Václav Polda
Stanisław Lem, Václav Polda: **Solaris**

12.30 *Diskuse (Solaris)*

14.00 (NN) Malá scéna ZUŠ Zlín
režie: Martin Dominik Polínek
E. A. Poe, M. D. Polínek: **Večer pro Edgara... aneb Maska červené smrti a...**

16.00 *Diskuse (Večer pro Edgara...)*

17.30 **BURKE CUP** (soutěž nejen divadelních týmu o pobyt na DPV 2018 zdarma)

19.00 (NN) Proskovické divadlo Na Struhou Ostrava-Proskovice
režie: Tomáš Matlenga
Ray Cooney: **Nerušit, prosím!**

22.00 *Diskuse (Nerušit, prosím!)*

Neděle 14. května 2017

10.00 (NN) Kočovné divadlo Ad Hoc
režie: Kočovné divadlo Ad Hoc
Jan Duchek: **Nové TV**

12.30 *Diskuse (Nové TV)*

14.00 **Slavnostní zakončení Divadelního Pikniku Volyně 2017 a vyhlášení výsledků s předáním ocenění**

Zpravodaj XXVI. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2017.

Redakce: Helena Plicková, Martin Rumler, David Slížek.
Vydává Volynská kultura.
Náklad 100 výtisků.